

Spm. S 1653

Til miljøministeren (10/4-02) af Ole M. Nielsen (KRF):

Vil ministeren tage initiativ til, at der i forbindelse med detailhandelsbestemmelserne i planloven (L59) udsendes en vejledning, som præciserer fastlæggelsen af bymidten?

Svar (17/4-02)

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

Uanset, at jeg ikke deler Kristelig Folkepartis bekymring for kommunernes afgrænsning af bymidterne, er jeg indstillet på at udsende en sådan præciserende vejledning.

Spm. S 1654

Til miljøministeren (10/4 02) af Ole M. Nielsen (KRF):

Vil ministeren beskrive forskellene i muligheder for etablering af storcentre og butikscentre i bymidter og uden for bymidter, efter en eventuel vedtagelse af ændringerne til planloven (L 59), i forhold til under de eksisterende planlovsbestemmelser?

Svar (17/4 02)

Miljøministeren (Hans Christian Schmidt):

For så vidt angår storcentre, forstået som store butikker, er der ikke væsentlig forskel mellem reglerne i lovforslaget og den gældende lov. Efter lovforslaget skal regionplanmyndigheden fastsætte regionplanretningslinjer for beliggenheden af og den maksimale størrelse for butikker, der overstiger 3.000 m² bruttoetageareal for dagligvarebutikker eller 1.500 m² for udvalgsvarebutikker. Efter de gældende regler skal regionplanmyndigheden fastsætte regionplanretningslinjer om, hvor der må placeres butikker, og hvor store de må være.

For så vidt angår butikscentre, forstået som en samling af flere butikker, der hver for sig er under ovennævnte butiksstørrelser, er der noget større forskel i lovbestemmelserne, fordi regionplanmyndigheden efter lovforslaget – i modsætning til den gældende lov – ikke skal fastsætte, hvor meget butiksbyggeri der må placeres i bymidten.

Men i praksis er denne forskel dog ubetydelig, fordi de regionplaner, der er udarbejdet på baggrund af planlovens eksisterende bestemmelser

om planlægning til butikksformål, åbner mulighed for at planlægge for butikscentre i flere byer inden for regionplanens afgrænsning af bymidten og den fastsatte kvote.

Kommunerne bestemmer selv, om de vil planlægge for den mulige vækst som butikscentre, når disse ikke er så store, at de er VVM-pligtige, eller med butikker i gadeniveau.

Projekter for større butikscentre er efter de gældende regler omfattet af VVM-pligten – dvs. pligt til at udarbejde regionplanretningslinjer med en vurdering af virkningerne på miljøet – når der er tale om et detailhandelscenter, der på grund af størrelsen har regional betydning, eller et butikscenter, der må antages at kunne få væsentlig indvirkning på miljøet. Det er regionplanmyndigheden, der afgør, om der er VVM-pligt i en konkret sag. Afgørelsen skal offentliggøres, og der kan klages til Naturklagenævnet. Disse regler ændres ikke med lovforslaget.

Spørgsmål 3:

Ministerens bedes vurdere de betænkeligheder, DSK udtrykker i deres høringsvar, samt redegøre for, hvordan betænkelighederne kan imødekommes i form af et ændringsforslag til lovforslaget eller en præcisering fra ministeren, der optrykkes i betænkningen til lovforslaget.

Svar:

DSK, De Samvirkende Købmænd, anerkender, at der er behov for justering af bestemmelserne om planlægning til butikksformål, men advarer stærkt mod en fuldstændig »kommunalisering« af detailhandelsreguleringen i byerne. DSK kan acceptere, at etablering af butikker og butikscentre uden betydning for andre kommuner, og afgrænsningen af den centrale del af de enkelte byer og bydele i større byer kan overlades til kommunerne. Derimod er der behov for at regulere kommunernes adgang til at tillade butiksetableringer med væsentlig betydning for omegnskommunerne, ligesom der bør være en indsigelsesadgang med henblik på at hindre butiksetablering i udkanten af byerne.

DSK foreslår, at bestemmelserne om maksimale butiksstørrelser suppleres med krav om VVM ved alle planer, der giver mulighed for en samlet butiksetablering på mere end 5.000 m² bruttoetageareal, uanset om butikkerne ligger centralt i de enkelte byer og bydele eller ej. DSK